

Янкула му съ сѣрце не насити,
'Сж-та стока що му ъж оста'и,
Жаль му падна сѣде за конѣи-те.
И си стана рано на утрина,
Да си одитъ во гора зелена;
Си 'и зеде два сиви сокола,
Бъ нарѣча на своя невѣста:
„А невѣсто, моя пѣрва любовь!
Ясъ ке одамъ во гора зелена,
Ти да зготвишь манджи господарски,
Да го викнишь мое мило брате,
Да го служишь со люта ракіа,
По ракіа манджи господарски,
А по манджи вино тригодишно,
А по вино чаша со зеера,
Да отруешъ мое мило брате,
'Сж-та стока намъ да ни останить.“
Того зеде млада Янкулица,
Си наготви манджи господарски,
Си го викна Никола на ручекъ,
Да го служитъ со люта ракіа;
И му рече млада Янкулица:
„А Никола, мое мило брате,
Да ти кажамъ голема унера,
Що ми реколъ твой-отъ мили братецъ,
Тебе, брате, я да те отруямъ,
А я кабулъ то'а не го чина,
Добаръ юнакъ я да те загуба.“
Того рече Нико добаръ юнакъ:
„Кога така, моя мила сна'о,
Лепо си съ сега наручаѣме,
Ясъ ке легна на диванъ да спѣа,
Ти да седнишь до мене да плачишь,
Да покрѣешъ мое бѣло лице
Да покрѣешъ съ платно бамбакерно,
Да запалишь печестина свещи,
Да растуришь своя руса коса,
Да ме тѣжишь тѣги со гласо'и.
Ког' ке дойдитъ мое мило брате,
Да видиме, брате що ке сторить.“